

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: N. V. Q., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2024, č. j. CPR-31194-12/ČJ-2024-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2024, č. j. CPR-31194-12/ČJ-2024-930310-V236 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí ze dne 26. 4. 2024, č. j. KRPA-139751-16/ČJ-2024-000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajské

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to tak, že počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (tj. členských států EU a smluvních států), se v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) stanoví ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 roky, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, doba k vycestování byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že žalovaný nezhodnotil nepřiměřenost délky správního vyhoštění ve vztahu k délce nelegálního pobytu. Žalobce v ČR nikdy nepáchal trestnou činnost, jedná se o jeho první porušení zákona a jeho nelegální pobyt nebyl několikaletý. Zároveň má v běhu žalobu proti neudělení mezinárodní ochrany, přičemž důvody, které žalobce uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný nijak nehodnotil. Uložení správního vyhoštění na dobu dvou let je tak naprosto nepřiměřené.
4. Dále správní orgány nesplnily hlediska, která je podle judikatury NSS nutné zvážit v případě neurčitého pojmu nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Tím způsobily nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce. Žalobce plně spolupracoval se správním orgánem, což bylo zcela pominuto. Žalobce je tak přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, a to co se týče jak samotné formy opatření, tak délky správního vyhoštění, které jsou zcela nepřiměřené okolnostem případu a odporují základním zásadám činnosti správních orgánů. Napadené rozhodnutí je proto třeba považovat za nepřezkoumatelné a nezákonné.
5. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledal pochybení a má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že s žalobcem bylo zahájeno správní řízení na základě pobytové kontroly ze dne 25. 4. 2024, při které nebyl schopen uvést jakékoliv povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

k pobytu na území ČR, ani neposkytl součinnost ohledně prokázání totožnosti. Žalobce při svém výslechu dne 26. 4. 2024 uvedl, že s cestou do ČR, kam dorazil dne 1. 1. 2023, mu pomáhal převaděč, kterému ještě ve Vietnamu zaplatil 15 000 EUR. Neví, zda disponoval vízem. Cestoval na základě svého pasu, ten však následně ztratil, neví přesně kdy a kde. V ČR nikoho nemá, jeho rodina (manželka a tři děti) žije ve Vietnamu. V ČR nevlastní žádný majetek, nemá zde žádné závazky ani pohledávky, bydlí různě, je zdravý, v ČR pracoval, s tímto cílem sem přijel. Ve Vietnamu se má kam vrátit, nic mu tam nehrozí. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 26. 4. 2024 je vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky možné.

8. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 26. 4. 2024, které téhož dne nabylo právní moci, správní orgán I. stupně shrnul, že žalobce se na území ČR zdržoval nelegálně minimálně od 1. 1. 2023 do 25. 4. 2024, kdy byl zajištěn policejní hlídkou, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dále se na území pohyboval bez platného cestovního dokladu, a to minimálně dne 25. 4. 2024, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, kdy poukázal na informace, které žalobce uvedl při svém výslechu, správní vyhoštění je vždy zásahem, ale dopad není vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce nepřiměřený. Žalobce je zdravý, svéprávný, není na nikom závislý, v domovském státě má celou svou rodinu, přicestoval vědomě bez oprávnění a vědomě zde nelegálně setrval. Žalobci jde k tíži dlouhý neoprávněný pobyt, pobyt na území bez cestovního dokladu, neoprávněná výdělečná činnost, nenahlášení adresy pobytu, nevlastnění zdravotního pojištění, na druhou stranu je žalobci dáváno k dobru, že se správními orgány spolupracoval, ke všemu se přiznal, je schopen si sám obstarat finanční prostředky k vycestování. Ze spisového materiálu nebyly zjištěny takové vazby, kvůli kterým by mohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřené, žalobce do ČR přicestoval vědomě neoprávněně, za úplatu, nelegálně zde pracoval, uvedl, že jeho vycestování z ČR by nikomu nevadilo, Vietnam je pro něj bezpečnou zemí, kde do odjezdu do ČR žil a má tam rodinu. Správní orgán I. stupně zohlednil všechny aspekty § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců včetně závažnosti jeho jednání. Délka, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena ve střední hranici zákonem stanovené sazby, a to na 2 roky, přičemž bylo přihlédnuto jak k polehčujícím (vypovídal, ke všemu se přiznal), tak přitěžujícím okolnostem (dlouhý nelegální pobyt, neoprávněný výkon zaměstnání, nelegální přistěhování, nezaregistrování adresy pobytu, chybějící zdravotní pojištění, pobyt bez cestovního dokladu, odhalení protiprávní činnosti až při policejní kontrole).
9. Žalobce dne 28. 4. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a proti prvostupňovému rozhodnutí se odvolal dne 7. 5. 2024. Žalovaný usnesením ze dne 4. 6. 2024 odvolací řízení přerušil do doby rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu na území ČR v prvním stupni. Přípisem ze dne 24. 7. 2024 žalovaný vyrozuměl žalobce, že v řízení se pokračuje, neboť mezinárodní ochrana mu nebyla udělena a rozhodnutí nabylo dne 22. 7. 2024 právní moci.
10. V napadeném rozhodnutí ze dne 14. 10. 2024 žalovaný ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím došel k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a bod 4 zákona o pobytu cizinců. Zjistil, že žalobce podal

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dne 28. 4. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany, která mu však rozhodnutím ze dne 8. 7. 2024, s nabytím právní moci dne 22. 7. 2024, nebyla udělena. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců. K námitce nepřiměřenosti žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadů podle § 174a zákona o pobytu cizinců, zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, posoudil, že na území porušuje předpisy tím, že zde pobýval bez platného pobytového oprávnění a cestovního dokladu, posoudil i délku pobytu a další aspekty podle § 174a a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ani samotná okolnost, že žalobce je bezúhonný a nedopustil se maření jakéhokoliv rozhodnutí, neznamená, že je oprávněn pobývat na území ČR, na území se rozhodl přicestovat a pobývat zde neoprávněně, měl si být vědom následků, které jsou s tímto spojeny. K námitce, že by uložení mírnějších opatření ve formě povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, bylo dostačující, neboť by si mohl vyřídit řádné pobytové oprávnění, žalovaný uvedl, že si za celou dobu svého pobytu nepodal žádost o pobyt na území ČR. Správní orgán I. stupně neshledal důvody k postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců, naopak shledal, že žalobce naplnil důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a dopady správního vyhoštění jsou přiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Co se týče tety, kterou žalobce zmínil v odvolání, během výsledku žalobce uvedl, že na území ČR ani EU nemá žádné příbuzné ani osoby blízké, nemá ani stálé bydliště. V podaném odvolání tetu nekonkretizoval, neprokázal žádnou konkrétní vazbu, která by ho pevně a trvale k ČR nebo EU vázala do té míry, aby rozhodnutí o správním vyhoštění bylo možné považovat za nepřiměřené. Žalobce může přenést svůj rodinný život do Vietnamu, kde má manželku a tři děti, kromě uváděné tety nemá žalobce na území ČR žádné vazby. Dotčení rodinného života žalobce je tak zcela únosné a přiměřené v porovnání s veřejným zájmem, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se nedopustili závažného protispolečenského jednání a respektují právní předpisy. Žalovaný nechal vypracovat nové závazné stanovisko, dle kterého vycestování žalobce je možné. Žalobce neuvedl žádné individualizované skutečnosti, podle kterých by mohl být vystaven nebezpečí. Při stanovení doby vyhoštění žalovaný přihlédl k době neoprávněného pobytu, k tomu, že žalobce žádné kroky k legalizaci pobytu nepodnikl, přicestoval za pomoci převaděče, vykonával výdělečnou činnost bez povolení, jeho protiprávní jednání bylo odhaleno až činností hlídky, ale také k jeho spolupráci v průběhu správního řízení, doba vyhoštění je zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí. Žalovaný proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky,*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.

14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Soud ve shodě se správními orgány shledal, že v projednávané věci žalobce svým jednáním naplnil skutkové podstaty dvou důvodů pro uložení správního vyhoštění. Tím, že nejméně ode dne 1. 1. 2023 do dne 25. 4. 2024, tedy po dobu 1 roku a téměř 4 měsíců, pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, aniž k tomu byl oprávněn, naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. A dále tím, že nejméně dne 25. 4. 2024 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, aniž k tomu byl oprávněn, naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedené protiprávní jednání nerozpорије, v průběhu správního řízení se k němu také přiznal, v žalobě však namítá, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, v délce 2 let, je nepřiměřené, a to i s ohledem na jeho soukromý a rodinný život.
17. K tomu je třeba uvést, že dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně a dále i bez cestovního dokladu, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
18. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“*

19. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti vycházely primárně z výpovědi samotného žalobce, když přihlédly zejména k tomu, že žalobce je dospělou, zdravou, svéprávnou a soběstačnou osobou, která na území

ČR nemá žádné příbuzné ani blízké osoby, manželku a tři děti má ve Vietnamu, ke kterým se může vrátit. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí tvrdil, že má na území tetu, se kterou má blízký vztah a mohl by u ní bydlet, nicméně tuto příbuznou jednak při svém dřívějším výsledku vůbec nezminil, v odvolání pak tuto osobu nijak nekonkretizoval, ani neuvedl nic k jejich vztahu. Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud dovedl, že těžiště rodinného života žalobce se nachází ve Vietnamu (kde žije jeho manželka a tři děti), kromě zmíněné tety nemá žalobce na území ČR žádné rodinné, společenské, kulturní či ekonomické vazby, nevlastní zde žádný majetek, nemá zde žádné závazky, nemá žádné překážky ve vycestování. Proti žalobcově zájmu na setrvání na území ČR totiž leží veřejný zájem, aby v ČR pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Zároveň je třeba podotknout, že právo cizince pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. Jak žalovaný správně uvedl

v napadeném rozhodnutí, správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého života cizince, v případě žalobce je však tento zásah v porovnání s veřejným zájmem zcela přiměřený.

20. Soud se tak plně ztotožňuje se závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí podrobně popsal všechny aspekty nutné k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, vyhodnotil konkrétní okolnosti v případě žalobce a srozumitelně vysvětlil, proč nad zájmem na ochranu soukromého a rodinného života žalobce převáží ochrana veřejného zájmu. Žalovaný se řádně vypořádal se všemi zjištěnými skutečnostmi, a to i z hlediska stanovení délky správního vyhoštění, na podkladě závazného stanoviska ministra vnitra ČR zhodnotil také to, zda je vycestování žalobce do země původu možné. Soud proto v postupu žalovaného neshledal žádná pochybení. Žalobce neuvedl v žalobě žádné konkrétní námitky, kterými by tyto závěry zpochybnil.
21. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
22. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce přicestoval na území ČR bez platného pobytového oprávnění s pomocí převaděče, a to za účelem práce, neoprávněně zde pobýval nejméně od 1. 1. 2023 do 25. 4. 2024, tedy po relativně dlouhou dobu, a nejméně dne 25. 4. 2024 zde pobýval bez cestovního dokladu. Ve prospěch žalobce jak správní orgán I. stupně (str. 7 prvostupňového rozhodnutí), tak žalovaný (str. 9 napadeného rozhodnutí) zohlednily, že se správními orgány spolupracoval, vypovídal a ke svému jednání se přiznal. Naopak k tíži žalobce přičetly jeho dlouhý nelegální pobyt na území ČR, nelegální přicestování s pomocí převaděče, výkon výdělečné činnosti bez platného oprávnění k pobytu a povolení k zaměstnání, nezaregistrování si adresy pobytu, chybějící zdravotní pojištění, pobyt bez platného cestovního dokladu a také skutečnost, že porušování právních předpisů ze strany žalobce bylo odhaleno až policejní hlídkou a žalobce nezačal svůj nelegální pobyt řešit z vlastní iniciativy. Skutečnost, že se žalobce nedopouštěl trestné činnosti, je třeba vnímat jako základní povinnost každé osoby, nebylo pochybením, pokud to žalovaný neposoudil jako zvláštní polehčující okolnost ve prospěch žalobce. Žalovaný tak zcela objektivně posoudil délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, při určení doby zohlednil všechny relevantní okolnosti případu a rozhodl na základě hledisek a v mezích

stanovených zákonem, když zvolil délku 2 let, přičemž možné zákonné rozpětí činí až 5 let.

23. S ohledem na uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce 2 let, jsou v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, správní orgány zohlednily všechny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, rovněž zohlednily okolnosti soukromého a rodinného života, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až 5 let. Je třeba připomenout, že žalobce svým jednáním naplnil hned dvě skutkové podstaty § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém Nejvyšší správní soud akceptoval délku správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce 3 týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 1. 2024, č. j. 19 A 40/2023-33, ve kterém soud shledal přiměřenou délku správní vyhoštění 2 roky za neoprávněný pobyt v délce 5 měsíců, či ze dne 31. 7. 2023 č.j. 4 A 16/2023-16, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let na základě neoprávněného pobytu o délce přes 10 měsíců. Za daných okolností se tak uložená doba nejvíce jako excesivní, nutno podotknout, že s ohledem na okolnosti případu ji lze považovat spíše za mírnější opatření.
24. Žalobce rovněž poukazoval na to, že probíhá řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a vytýkal žalovanému, že k tomuto řízení nepřihlédl. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2023 č.j. 5 Azs 50/2021-45, kde se zabýval souběhem řízení o správním vyhoštění a řízení o mezinárodní ochranu, přičemž postup žalovaného není v rozporu s tímto rozhodnutím. Nejvyšší správní soud zde v návaznosti na judikaturu Soudního dvora EU (rozhodnutí C-257/22) uvedl: *„V takovém případě je tedy nezbytné nejprve vyčkat, jak bude rozhodnuto ve věci mezinárodní ochrany, a teprve v případě negativního rozhodnutí v této věci (neudělení mezinárodní ochrany, příp. zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné anebo zastavení řízení) by na něho mělo bezprostředně navazovat rozhodnutí o správním vyhoštění, jak dovozuje Soudní dvůr. Uvedené bude v praxi platit především v situaci, kdy řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno dříve, než dotčený cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany – pak totiž není nutné řízení o správním vyhoštění nově zahajovat, ale lze v něm pokračovat od stadia, v němž bylo přerušeno z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu, a relativně rychle rozhodnout; viz rozsudek (velkého senátu) Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, ve věci J. N., C-601/15 PPU, bod 76, v němž je akcentována právě potřeba provedení návratu v co nejkratší době. Naproti tomu, pokud už cizinec o udělení mezinárodní ochrany požádal, pak nejenže nelze vydat rozhodnutí o návratu, ale toto řízení není možné ani zahájit a vést, jak vyplývá ze závěrů recentního rozsudku Soudního dvora ve věci CD, C-257/22, které jsou citovány výše; viz zejm. bod 39. V něm Soudní dvůr výslovně vychází z toho, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany není na území neoprávněně, neboť má právo zde setrvat do doby, než o jeho žádosti bude rozhodnuto v prvním stupni, což vylučuje použití návratové směrnice.“*
25. V daném případě bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno dne 26. 4. 2024 (a též nabylo právní moci), žalobce teprve poté dne 28. 4. 2024 podal žádost o mezinárodní ochranu, žalovaný následně odvolací řízení o správním vyhoštění přerušil, mezinárodní ochrana

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobci rozhodnutím ze dne 8. 7. 2024 nebyla udělena, rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 7. 2024. Následně žalovaný pokračoval v přerušeném řízení a napadané rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 10. 2024. Z toho je patrné, že žalovaný shora uvedené požadavky respektoval, ve chvíli, kdy žalobce požádal o mezinárodní ochranu, řízení přerušil, a vyčkal, než bude o mezinárodní ochraně Ministerstvem vnitra rozhodnuto. Nebylo ovšem již nutné, aby vyčkával, než bude rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, protože uvedený požadavek nevydat návratové rozhodnutí trvá pouze do doby, než bude o mezinárodní ochraně rozhodnuto v prvním stupni. Žalovaný ani nebyl povinen přihlížet k tomu, jaká tvrzení žalobce uplatnil v rámci žaloby ve věci mezinárodní ochrany, žalobce navíc ani v nyní posuzované žalobě nijak nespecifikoval, k jakým podstatným skutečnostem (tvrzením) z řízení o mezinárodní ochranu měl dle jeho názoru žalovaný přihlížet. Žalovaný posuzoval pouze otázku existence důvodů znemožňujících vycestování, k čemuž nechal zpracovat nové závazné stanovisko, které nemožnost vycestování žalobce neshledalo.

26. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. listopadu 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.